

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VI. De imperfectionibus circa spiritualem gulam occurrentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT VI.

De imperfectionibus circa spiritualem gulam occurrentibus.

DE quarto vitio, quod est spiritualis gula, multa dicenda seculo offerunt; vix enim incipientium vnus, licet ille quam optime se gerat, reperitur, qui non labatur in aliquam ex imperfectionibus multis, quæ ex isto gulæ vitio, suauitate media, quam à principio in spiritualibus repertunt exercitijs, nascuntur.

Multis delictis peccatis spiritibus, quæ sunt deuotione quædam in spiritualibus exercitijs vitiantur.

Multis siquidem istorum, suauitate gustaque quem in huiusmodi exercitijs experiantur illecti, delicias potius spiritus, quam puritatem & deuotionem veram, quam Deus in vniuerso spirituali itinere inuenitur, & acceptat, aucupantur. Vnde præter imperfectionem, quam in venandis huiusmodi delectationibus admittunt, ingluuies illa, quam occupantur, facit illos à pedibus ad manum, medium virtutis excedendo, transilire, in quo consistunt virtutes & acquiruntur. Inscati siquidem & attracti suauitate, quam in istis exercitijs degustant, quidam se ipsos pœnitentis maculant, nonnulli autem se inedia debilitant, maiora quam vires ipsorum sustinere possint, sine ordine, sineque alieno consilio attentare præsumetes; imò subtrahere se ab illis, quibus hisce in rebus obedire tenentur, conantur: & quod magis est, quidam licet illis contrarium fuerit præceptum, ista facere præsumunt. Homines isti imperfectionissimi sunt, & protus insensati, qui subiectione & obedientiam postponunt, quæ est rationis discretio, & propterea Deo gratius ac iucundius sacrificium, quàm vniuersa alia corporalis pœnitentiæ sacrificia, quæ (si hæc præcipua, de qua locuti sumus, eius pars omittatur) imperfectionissima sunt, quandoquidem ad illa, appetitu &

Chabritia quædam spiritibus, quæ sunt deuotione quædam in spiritualibus exercitijs vitiantur.

suauitate quam ibi reperitur solummodo mouetur. Quæ in in re, quoniã extrema vniuersa vitiosa sunt, & quia in isto viuendi modo, omnes propriam suã exercent voluntatem; potius in vitijs crescunt quàm in virtutibus: saltem enim hoc agendi ac procedendi modo, spirituale gulam ac superbiam acquirunt, quandoquidẽ obedientiam ductum non sequuntur, & tantopere plures istorum decipit dæmon, eorum gulam per gustus & appetitus, quos illis auget, irritando; vt quando iam amplius non possunt, vel mutant id, quod illis iniuctum est; vel variant, vel aliquid ei superaddant: angusta enim illis est & acida omnis obedientia. Quæ in re eo miseriarum aliqui deueniunt, vt ob eandem causam, quod obedientia duce, huiusmodi exercitia aggrediantur; voluntatem & deuotionem ea perficiendi amittant: id enim quod duntaxat illis aridet est; ea, ad quæ suauitate gustuque mouentur perficere; quæ prætermisisse magis illis fortasse expediret.

Miseriã propria additorum voluntati calamitat.

Plures istorum videre est, magistris suis spiritualibus obstinate importunos, vt ea illis quæ cupiunt, indulgeant, & quasi per vim facultate extorqueat. sin secus, puerorum more tristantur, maleque contenti viuunt, & videtur illis, se Deo nequaquam inferuire, quando ea, quæ facere vellent, minimè eis permittuntur. Cũ enim suauitatibus ac voluntati propriæ innitatur, statim ac hæc illis subtrahuntur, eosque diuinæ voluntati conformare spirituales magistri cupiunt; tristantur, flaccescunt, & deficiunt. Arbitrantur isti, Deo obsequi, illique rem gratam præstare, nihil esse aliud, quam se suauitatibus perficere, esseque contentos.

Spiritualis gula facit propriam vilitatis obliuisci, & erga Deum minus esse reuerente.

Sunt præterea alij, qui propter istam spiritualem gulam, tam exiguam habent vilitatis suæ propriæque miseriam notitiam, adeoque amorosum timorem, ac diuinæ magnitudini debitam reuerentiam

B. annis Cruce

Opera mystica NVT 124

obliuioni dederunt; vt non ambigant importunè nimis ac obstinatè à suis Confessarijs extorquere, vt illis Sacramentis; Confessionis & Communionis crebro vti permittant. Et quod longè deterius est, sæpe absque facultate consilioque ministri ac dispensatoris Christi, ad sacram communionem accedere soli proprio nixi iudicio non verentur, & veritatem rei, ipsos celare satagunt. Quam etiam ob causam, sacræ communionis inordinato desiderio stimulati parum exacte oscitanterque confessionem peragunt, manducate potius, quam pure perficere; & communicare cupiendo. Cum tamen salubrius sanctiusque esset, contrariam propensionem habendo, à confessarijs precibus flagitare, ne eos tam crebro ad sacram iubeant communionem accedere: quanquam inter hæc duo extrema, melior sit humilis resignatio. Verum præsumptiones hac in parte nimis, in grandia præcipitant mala, & merito ob temeritatem tantam, poenam vereri possunt.

Homines huiusmodi dum sacram recipiunt communionem, vniuersum conatum suum ad hoc duntaxat dirigunt, vt aliquem potius dulcedinis sensum eliciant, quam vt præsentem in se DEVM venerentur, humiliterque laudent. Et taliter hac de re persuasi sunt, vt si quando nullam huiusmodi suauitatem seu deuotionem sensibilem in communicando eliquerint, nihil se prorsus egisse arbitrentur, abiectione admodum de DEO sentiendo: nec intelligendo, minimam, quam Diuinitissimum istud sacramentum adfert utilitatem, esse illam, quæ ad sensum spectat; multoque maiorem esse inuisibilem Diuinæ gratiæ, quam producit: quandoquidem sæpe DEVS gustibus istis fauoribusque sensibilibus priuat

Animas, vt fidei oculos ad se conuertant. Vnde isti sentire, & gustare volunt DEVM, tam in communionem, quam etiam in reliquis spiritualibus exercitijs ac si comprehensibilis & accessibilis esset. Quæ certe omnia maximam inuolunt imperfectionem, & plurimum naturæ ac inclinationi Diuinæ, quæ purissimam exigit fidem, repugnant.

Ad eundem etiam profusum modum se se iugerunt in oratione, quam exerceant, existimant enim vniuersam rei huius summam in hoc sitam esse, vt suauitatem ac deuotionem sensibilem reperiant: vnde & ad illam eliciendam, omnem vt dicitur mouent lapidem, violentoque conatu, potentias defatigant, & caput. Quod si nullam huiusmodi suauitatem fuerint experti, affliguntur, nihil se egisse auctormantes: & propter huiusmodi suam sollicitudinem, spiritus ac v. r. z Deuotionis (quæ in perseveranti in oratione patientia & humilitate cum sui ipsius dissidentia, soli que duntaxat DEO placendi studio consistit) iacturam faciunt. Hanc etiam ob causam, quando in isto orationis exercitio, vel in alijs nullam, vel vna vice suauitatem degustarunt; magnam ad illud iterum assumendum, repugnantiam auersionemque concipiunt, & interdum id omnino intermittunt.

Tandem sunt (sicuti diximus) puerulis similes, qui nequaquam ratione, sed gustu sensuque ad operandum mouentur. Vniuersum studium & cogitationes suas, in spiritualibus delitijs consolationibusque aucupandis impendunt, ad quæ etiam finem nunquam priorum librorum lectione explentur, & nunc vnam, nunc aliam assumunt meditationem, suauitatem in rebus Diuinis venando. Quibus etiam iustissimè, sapientissimè, ac amantissimè sese denegat DEVS: nisi enim hoc ita el-

Inordina-
tum sacra-
Communionis des-
derium,
gula spiri-
tualis effe-
ctus.

Erroneo
modum,
sensibilem
in oratione
deuotionem
elicere
nanciam.

Vna de-
uotione in
quo sua
sunt

Multis
orationis
negotio
pauca
milia qui
non ratio-
ne, sed
sensu ad
operandum
mouentur.

set; gula ista ingluuieque spirituali stimulati, in multa grauique mala ruent. Quamobrem plurimum huiusmodi hominibus, obscuram noctem ingredi expedit, vt ab istis puerilibus ineptijs repurgentur.

Illi præterea, qui tantopere sunt ad consolationes istas propensi, in aliam quoque grauem admodum imperfectionem incurunt; quia nimirum tepidi sunt, valdeque in aspero Crucis itinere carpendo remissi: anima quippe suauitatibus addicta, vniuersam abnegationis propriæ amaritudinem habet exosam. Multis insuper imperfectionibus alijs, quæ ex istis nascuntur, sciant huiusmodi homines, quibus Dominus tentationibus, ariditatibus ac tribulationibus (quæ vniuersa pars sunt obscuræ noctis) tempore oportuno medetur. De quibus ego imperfectionibus, ne prolixior sim, nolo hoc loco disputare: illud solum monuisse contentus, sobrietatē & temperantiam spirituales, valde diuerso tenore mortificationis, timoris, ac in omnibus suis rebus subiectionis incedere, quæ spiritualis temperantia facit etiam agnoscere perfectionem & valorem rerum, non in ipsarum multitudine, sed in sciendo seipsum in illis abnegare, sitam esse: Cui abnegationi spiritualibus istis, quantum ex sua parte valuerint, maxima danda est opera, donec Deus velit eos in nocte obscura collocando repurgare. Ad cuius tractationem, vt quantocius peruenire liceat, in imperfectionum istarum declaratione festino.

CAPVT VII.

De imperfectionibus inuidia, acediaque spiritualis.

IN materia quoque duorum aliorum vitiorum, inuidiæ scilicet & acediæ spiritualis, multas incipientes isti solent committere imperfectiones. Quantum enim ad inuidiam attinet, plures istorum solent motus displicentiæ boni spiritualis aliorum pati, aliquam sensibilem percipiendo afflictionem, cum se ab alijs, in hac spirituali via superari animaduertunt: quos nec ab alijs laudari vellent; quoniam ex alienis virtutibus consistuntur: & interdum aliorum laudes sustinere nequeunt, quin potius contrarium affirmant, laudes illas quomodo possunt extenuando: nec mediocriter affliguntur, si cum eistant tandem non fiat, vellent enim in omnibus alijs præferri: quod cum charitate è diametro pugnat, quæ (vt S. Paulus ait) de bonitate gaudet, quod si aliquam inuidiam admittit charitas, illa sancta est; displicet enim ei, se alterius virtutibus carere: inde tamen lætatur, quod illis alius præditus sit, & quod omnes illum superent, vt Deo gratius præstent obsequium, iam quod ipse hac in parte deficit.

Quod si de spirituali acedia loquamur, solent incipientes tedium in rebus illis, quæ magis sunt spirituales pati, easque deuitant: cuiusmodi sunt, quæ gustui sensibili repugnant. Cum enim tantopere spiritualium rerum suauitati palatum assuescerint, confestim ac eam non reperiunt, fastidium illis res spirituales generant. Si enim semel eam,

CC 3 quam

B.
annis
Cruce

Opera
ystica
NVI
124

Quæ sit
inuidia
charitatis.

Cur incipientes in rebus illis quæ magis spirituales sunt solent tedium pati.